

Miquel Martí i Pol

LLIBRE DE
LES SOLITUDS

MIQUEL MARTÍ I POL

LLIBRE
DE LES SOLITUDS

SEGUIT D'UNA CONFERÈNCIA DE L'AUTOR
A PROPÒSIT DEL SEU LLIBRE

Edicions 62

La primera edició de *Llibre de les solituds* va sortir l'octubre del 1997
i es va reimprimir deu vegades.

La conferència «Una aproximació a *Llibre de les solituds*» va sortir
el febrer del 2000 al volum *¿Què és poesia?* (Empúries).

Nova edició (amb la incorporació de l'apèndix
i l'ortografia actualitzada): febrer del 2021

© Hereus de Miquel Martí i Pol, 2020

Disseny de la coberta: Jordi Romero

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.
Diagonal, 662 – 08034 Barcelona
www.edicions62.cat

Fotocomposició: Moelmo
Impressió i relligat: Limpergraf
ISBN: 978-84-297-7922-6
Dipòsit legal: B. 420-2021

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor
qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública
o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes
per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos
Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar
algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com;
91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

TAULA

Punt i seguit	13
Amb música de Bach	14
Quasi faula	15
Platja deserta	16
El festí	17
Postal de París	18
L'absent	19
El que torna	20
Cambra d'hotel	21
Interdicte	22
Tempesta	23
Espiell	24
Parada de fira	25
Cala Mesquida	26
Esbós	27
Ariet	28
Calendari	29
El far	30
Representació	31
Horari d'estiu	32
Benaventurances	33
Els llibres	34
Bloc de notes	35
Setembre	36
Memorial	37
Requisitòria	38
Ponent	39
Bescara	40

Aprentatges	41
Cap de Favàritx	42
Compliment a Antonio Machado	43
En algun lloc	44
Autoretrat als seixanta-set anys	45
Abans-d'ahir	46
Noranta-set	47
Enraonies	48
Xifres	49
Quasi confidencial	50
Guió	51
Joc de miralls	53
Muralla	54
Miratges	55
Aposta	56
Democràcia	57
Apunts	58
Síntomes	59
D'oca a oca	60
Planetari	61
Punt i final	62

APÈNDIX

Una aproximació a <i>Libre de les solituds</i>	67
--	----

PUNT I SEGUIT

Aquest sobrant de mi el contemplo amb una
secreta complaença i em commou
com si no fos un atzucac que em xucla.
Potser no cal descriure l'esperança,
potser només sentint-ne el bategar
ja n'hi ha prou, i els moviments profunds
del sentiment covard val més desar-los
a les remotes golfes de l'oblit
perquè la pols i els corcs se n'apoderin.
Dubtaré molt encara i em faré
mil sorprenents preguntes per sentir
com se m'escapa a poc a poc la vida
sense perdre'n detall, i com l'altívol
arbre que havia estat perd el brançam
i espera, nu, que un llamp el redimeixi.

AMB MÚSICA DE BACH

L'ordre és bellesa, i ritme, i és l'espai
en què la mort no pot abraonar-se'm
inesperadament i convertir
la melodia en ronc o en esgarip.
No em sorprèn ni em sotmet aquesta fonda
constància de mi que em manté erectes
els sentits i el desig, ni espero cap
senyal prodigiós que m'afranqueixi
per sempre més de servituds i angoixes.
Declina el sol i algú, llunyà en el temps,
em fa do generós de l'harmonia.

QUASI FAULA

Hi hagué una primavera inesperada
i la gent de la vall, rejoyenida,
cantava tot tornant a casa seva
i guarnia finestres i balcons
amb les flors acabades de collir.
L'aire era net i la passió hi creixia
amb un provocatiu entusiasme.
Algú, però, va dir que la bonança
durava massa i els afebliria;
i de seguida el recel i l'enveja
van aflorar en el gest i en les mirades.
Va durar poc, és clar, la primavera,
i ara, passats els anys, ningú no en parla.
M'esgarrifa pensar-hi. Jo vaig viure-la.

PLATJA DESERTA

La vastitud del mar ara només
és una referència. Per la sorra
encara hi deu haver rastre de passos.
Tants anants i vinents fan un confús
i vague esgrafiat a la memòria.
Però recordo amb una nitidesa
quasi obsessiva els jocs d'una parella.
La noia de pits nus marcava el ritme
dolçament agressiva, mans i llavis
buscaven el company i l'incitaven
sense gens d'insolència, amb la tranquil·la
cadència dels sentits que es manifesten
a flor de pell, impúdics, complaents.
Va durar estona l'amable baralla
i ara de tot plegat només me'n queda
una discreta i molt remota enveja,
l'ombra potser d'un món perdut per sempre
i el gust morbós, tossudament furtiu,
d'acceptar el fosc embruix del poc que em resta.

EL FESTÍ

Tot el que em queda del festí és un gust voluptuós pel risc, i la peresa de tants errors i de tantes renúncies, un mirall enllorat que no deforma les imatges, però n'enterboleix els contorns i n'esborra les arestes. Després tot han estat àpats de llop inconsistents i compulsius, propostes sense ductilitat, arraps brevíssims que sempre m'han tornat a la nostàlgia del festí compartit que encara em tempta. I què en puc fer de tants records inútils? Anys a venir, potser algun exegeta minuciosament examinarà amb lupa el que ara escric i establirà les bases d'una tesi exultant i vitalista; no em vindria de nou, vist el gran buit fal·laçment amorós que va engolint-me. Jo, onsevulla que sigui, somriuré bonhomiosament, mirant que la ganyota, inevitable, és clar, resulti almenys mínimament discreta i presentable.